

skønne, et Par Hundrede Boliger, der kan blive Tale om at faa indrettet ved Hjælp af dette Forslag. Men det Personale, der vil komme til at trænge til Huslejetillæg, for saa vidt man skulde tage alle de Steder med, hvor det er særlig dyrt at bo, er sikkert ikke saa lidt større, og Ministeren kan derfor neppe tænke sig, at hele Spørgsmaalet skulde være løst med Forslaget om Opførelse af disse Boliger. Jeg vil derfor spørge den højtærede Minister, om han ikke agter nu efter Forhandling med Finansudvalget at søge at faa en Bevilling ind paa Finansloven, saaledes at han kan udbetale Huslejetillæg til disse Funktionærer, saa meget mere som Tjenesteboligerne, selv om Loven om Opførelse af saadanne, der jo ville afhjælpe Savnet for en Del af Personalets Vedkommende, bliver ført igennem, neppe i indværende og maaske heller ikke i næste Finansaar ville kunne staa færdige til at bebos. Jeg ønsker at høre, om den højtærede Minister agter at fremkomme med Forslag om Huslejetillæg til disse Funktionærer. Jeg nævnedes før, at Bancerne give et meget stort Overskud, og der er ingen Sandsynlighed for, at det vil gaa ned. Jeg synes derfor, at der særlig under disse for Bancerne gunstige Forhold kunde være Anledning til at tage denne Sag op.

Et andet Spørgsmaal vedrører Retsplejen ved Statsbanerne. Der er jo nu efter Personalets Ønske ansat en Auditor, som skal undersøge de tjenstlige Sager, om hvilke der bliver Strid, og indgive sin Beretning og sit Skøn over disse Sager. Det er jo glædeligt, for saa vidt som en stor Del af den Vilkaarlighed, der — i øvrigt ganske naturligt — maatte gøre sig gældende efter den gamle Metode, hvor i de allerfleste Tilfælde den underordnede blev dømt paa den overordnede Udsagn, ganske sikkert for en Del maa være kommen ud af Verden. Jeg tror dog, at der ved dette System endnu er en Mangel, som burde afhjælpes. Forholdet er jo dette, at Auditøren i Lighed med, hvad der er Tilfælde ved Krigsforhør, leder Forhøret, afhører Vidnerne og danner sig paa Forhaand gennem disses Udsagn sin Mening om Sagen. Han er juridisk uddannet og har derved Overtaget over dem, han skal forhøre, og følgelig maa det ganske naturligt — i alt Fald er der hos Personalet en Frygt derfor — gaa her ligesom ved Krigsretterne, at den anklagede er fuldstændig prisgivet denne Undersøgelsesmyndighed. Personalet ønsker derfor — og det er vistnok Ministeren bekendt —

at faa Ret til at antage en Slags Defensor, en Assistance, som kunde føre dets Sag. Auditøren ved Statsbanerne kan ligesaa lidt som Auditøren i en Krigsret være baade Anklager og Defensor, og den anklagede har saaledes ikke Sikkerhed for, at han bliver fuldt retfærdigt behandlet. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal maatte kunne løses saaledes, at der blev givet de anklagede, i alt Fald i større Sager, Ret til at antage juridisk Assistance. Det vilde ganske sikkert føre til, at man fra Personalets Side vilde føle langt større Tryghed overfor den vistnok for øvrigt gode Institution, som Ansættelsen af en Auditor er. Jeg vil bede den højtærede Minister overveje dette Spørgsmaal. Der kan nemlig nu, som jeg nævnedes før, ske Vilkaarlighed, og tidligere, inden Ansættelsen af en Auditor, var det vist ikke saa sjældent, at der skete Vilkaarligheder. Jeg kunde nævne et enkelt Eksempel derpaa, som er sket inden den Tid, og som for udenforstaaende og i alt Fald for mig ser noget underligt ud.

En Konduktør havde, saa vidt jeg husker, paa Strækningen mellem København og Masned Sund af sin Togfører faaet Ordre til at blive ved de to Vogne, der medførte Feriebørn. Ved en Station beordrede Stationsforstanderen ham til at forlade Vognene, uagtet han havde et aldeles bestemt Paalæg om at blive ved disse to Vogne. Det sker jo nemlig ofte, at Feriebørn, naar der ikke er tilstrækkelig Opsigt med Vognene, lukke Dørene op og springe ud, og der kan da let ske Ulykker, derfor er man fra Togpersonalets Side særlig forsigtig med disse Vogne. Da nu Stationsforstanderen gav Konduktøren Ordre til at udføre andet Arbejde, gjorde Konduktøren ham opmærksom paa, at han havde Ordre til at blive ved Vognene, og at han ikke mente at kunne gaa derfra. Uagtet man nu skulde synes, at det var ganske naturligt, at Konduktøren saaledes blev paa den Plads, som var ham anvist — en Plads, der under de givne Forhold var af stor Vigtighed, mener jeg da, for at der ikke skulde ske Ulykker — blev Konduktøren alligevel idømt en Bøde paa 20 Kr., fordi han havde gjort Indvending mod at udføre den Tjeneste, Stationsforstanderen havde paalagt ham, og som det i hans Instruks egentlig var forbudt ham at udføre. Den Slags Forhold haaber jeg ikke vil gentage sig, efter at Auditøren er bleven ansat, men det er jo ikke helt udelukket, at det kunde ske, saa derfor vil jeg antage, at den højtærede